

то заченато-то въ нея отъ Дѣха свѣтаго е. И ѿче роди сынъ, и ѿче мѡ наречеши имя-то Исусъ; за-щото той ѿче спаси свои-ты людѣе отъ грѣховѣ-ты ихъ. И сичко то-ва вы, да сѡ съжде речено-то отъ Господа чрѣзъ пророка, който ка-зва: ето, дѣва ѿче зачне, и ѿче роди сынъ, и ѿче мѡ нарежѣтъ имя-то еммануилъ, което сѡ тѣл-къ, Богъ сѡ насъ. И като стана Иосифъ отъ снѣхъ, стори каквото мѡ повелѣ Ангелъ Господень, и взѣ жена си; И не ѡ познаваше до ко-гато тѡ роди сына си пѣрвородна-го, и (той) мѡ нарече имя-то Исусъ.

ЧАСТЬ ТРЕТІЙ.

Отъ Лѣка зачало 5.

Въ оныя дни, излѣзе пове-лѣніе отъ Кесарѡ Авг-ста, да сѡ напише си-чка вселенна. Това напи-саніе стана пѣрво, когато Кириней владѣаше Сириѡ. И идѡха сички да сѡ написватъ сѣкой въ свойѡ си-градъ. И взлѣзе и Иосифъ отъ Га-лилеѡ, отъ градъ-тѣ Назаретъ, въ Іудеѡ въ градъ-тѣ Давидовъ, който сѡ нарича Вифлеемъ, (понеже той бѣ-ше отъ домъ-тѣ иродъ-тѣ Давидо-въ), да сѡ напише сѡ Маріѡ овѣрчен-на-та немѡ жена, която бѣше не пра-зна. И когато бѣха тѣ тамъ, и-спланиха сѡ дни-ти ѡ да роди; И роди сына своего пѣрвороднаго, и по-ви го, и положи го въ ѡслы-ты; за-щото нѣмаше мѣсто за тѣхъ въ гости-ница-та. И по оныя мѣста имаше пастыри, които ноцѣвахъ на поле-то, и варѡха прѣзъ ноцъ-та стража за

стадо-то си; и ето, Ангелъ Госпо-день застана междѡ тѣхъ, и слава Господня гы осѡ, и упланиха сѡ сѡ голѣмъ страхъ. И рече имъ Ан-гелъ-тѣ: не бойте сѡ, за-щото ето благовѣстѣвамъ ви радость голѣ-ма, която ѿче вѣде на сички-ты людѣе. За-щото сѡ роди вамъ днесъ, въ градъ-тѣ Давидовъ Спаситель, който е Христѡсъ Господь. И това (ѿче вѣде) вамъ знаменіе: ѿче намѣ-рите младенецъ повитъ сложенъ въ ѡслы-ты. И внезапно сѡхъ Ангелѡ на-едно намѣрисѡ множество войнство небесно, които хвалаха Бога, и дѡ-маха: Слава въ вышнихъ Богѡ, и на землѡ-та миръ, въ человѣцы-ты благоволеніе. И ѿомъ си оти-доха отъ тѣхъ ангели-ти на небе-то, человѣцы-ти (сирѣчь) пастыри-ти рѣкоха си единъ на дрѡгъ: да идемъ прочее въ Вифлеемъ, и да видимъ това ѿе станало, което Господь ни изѡви. И додоха на вѣрзо, и намѣриха Маріѡмъ, и Иосифѡ, и младенецъ-тѣ че лежаше въ ѡслы-ты. И като видѣха, рас-казаха рѣчи-ты, ѿе имъ сѡ рѣкоха за това дѣте. И сички-кото чѡхъ, почѡдиха сѡ за това ѿе имъ казаха пастыри-ти. И Маріѡмъ сѡхранѡваше сички-ты тези дѡмы, и размыслише (за тѣхъ) въ сѣрд-це-то си. И вѣрнаха сѡ пастыри-ти, хвалаше и славише Бога, за си-чко ѿе чѡхъ и видѣха, както имъ сѡ вѣ рекло.